

Bertók László

AMIKOR NEM AKAROD MÁR

Amikor nem akard már, mert nem bírod
(mert meguntad) az erős akarást, a jelentőségteljes
(buta) megalázkodást, a kuncsorgást, a százféle
irányból való megközelítést, az ismétlődő kudarcot
(megszégyenülést), amikor gyűlölöd már, elkergetnéd
(elfelejtenéd), hátat fordítanál neki, mással kezdenél
foglalatoskodni... kinyitod a bezárt ablakokat,
kinyitod maradék magadat is, hogy dőljön be a kint,
érintsen meg, győzzön le akármilyen, ami nem ő,
ami a huzatban (az aktív hiányban) beléd akad, ami
képes rá, hogy a lehetőséget megtermékenyítse,
új életre keltse benned... amikor úgy érzed, hogy
lennie kell végtelen számú másik magnak (bibének?,
ivarsejtnek?), ami kihajthat, megfoghat, megnőhet,
hogy erőd, kedved, szeszélyed szerint válogathass,
hogy azt tedd (tedd), amit tenned kell, amiben
magadra találhatsz, elnyújtózhatsz,
elveszhetsz megint... akkor egyszer csak ott van,
összeránt, elkábít, elront mindent, hogy
bármely pillanatban elkaphasson, magáévá ölelhessen
(rád húzhasa magát), s kívülről nézvést is ő rendezze
(feszítse, fojtsa, kígyózza) beléd (benned, körülötted)
a folyamatosságot, hogy a végtelen madzag,
a lüktetés meg ne szakadjon, a titkok rendje össze ne
zavarodjék, s hogy amíg a magasabb cél (a vég?)
meg nem valósul (ha tetszik, ha nem), megfeszülj,
hogy összerogyásodig, utolsó szusszanásodig
tiltakozz, nehézkedj, lélegezz ellene.

(Új Forrás, 2004/10.)

BERTÓK LÁSZLÓ 1935-BEN SZÜLETETT VÉSÉN. VERSET ÉS PRÓZÁT ÍR. JÓZSEF ATTILA- ÉS
KOSSUTH-DIJAS.